

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 10 marca 2016 roku w sprawie z powództwa A. M. przeciwko M. S. o zapłatę, Sąd Rejonowy w Pabianicach oddalił powództwo oraz zasądził od A. M. na rzecz M. S. kwotę 1217 zł tytułem kosztów procesu, nieuiszczone wydatki Skarbu Państwa Sąd ustalił na kwotę 47,64 zł, zaś pozostałość zaliczki wpłaconej przez powódkę zaksięgowanej pod pozycją (...) / (...), to jest kwotę 31,67 zł Sąd zaliczył na nieuiszczone wydatki, które w pozostałej części przejął na Skarb Państwa.

Apelację od powyższego wyroku wniosła powódka, zaskarżając go w całości. Zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła:

1. naruszenie przepisów prawa procesowego, które miało istotny wpływ na rozstrzygnięcie sprawy, tj. art. 217 § 1 w zw. z art. 227 k.p.c., art. 286 k.p.c., art. 299 k.p.c. poprzez oddalenie wniosków dowodowych powódki o dopuszczenie dowodu z uzupełniającej opinii biegłego sądowego z zakresu techniki pojazdowej zgodnie z treścią pisma z 14 września 2014 r. oraz o dopuszczenie dowodu z przesłuchania stron – co w konsekwencji spowodowało błędne ustalenie Sądu meriti, iż powódka nie wykazała, że pojazd w chwili sprzedaży nie był zgodny z umową, w sytuacji gdy pojazd sprzedany powódce nie był w dobrym stanie technicznym, o którym zapewniała pozwana,
2. naruszenie przepisów prawa procesowego, które miało istotny wpływ na rozstrzygnięcie sprawy, tj. art. 233 § 1 i 2 k.p.c. oraz art. 328 § 2 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów oraz dokonanie oceny dowodów w sposób wybiórczy, polegający na zupełnym pominięciu dowodów wskazywanych przez stronę powodową i nieuwzględnieniu dla oceny zasadności powództwa stanowiska powódki w zakresie sprzedaży pojazdu w stanie niezgodnym z umową, niepoinformowania powódki przez pozwaną o stanie technicznym pojazdu i o przebytej wcześniejszej tak poważnej naprawie, a w konsekwencji błędne uznanie, że powódka nie wykazała, że pojazd w chwili sprzedaży nie był zgodny z umową oraz nie wskazanie w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku przyczyn dla których Sąd I instancji oddalił wnioski dowodowe strony powodowej i odmówił im wiarygodności oraz mocy dowodowej,
3. naruszenie przepisów prawa procesowego, które miało istotny wpływ na rozstrzygnięcie sprawy, art. 227 k.p.c. w zw. z art. 233 § 1 k.p.c. poprzez brak wszechstronnego, zgodnego z zasadami logiki i doświadczenia życiowego, rozważenia materiału dowodowego i dokonanie jego oceny w sposób dowolny, a nie swobodny i pominięcie istotnej części materiału dowodowego tj. oddalenia wniosku o dopuszczenie dowodu z uzupełniającej opinii biegłego sądowego oraz dowodu przesłuchania stron, co skutkowało oparciem orzeczenia, w szczególności odnośnie stwierdzenia niezgodności towaru z umową jak i ustalenia charakteru usterki w pojeździe, o opinię biegłego, w której biegły nie stwierdził rzeczywistej przyczyny niesprawności układu chłodzenia i nie wziął pod uwagę ewentualnej wady wytwórczej, w sytuacji gdy opinia ta nie spełnia wymogów wiarygodności, jest wewnętrznie sprzeczna i z tego powodu nieprzydatna na potrzeby mniejszego postępowania;
4. sprzeczność istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy ustaleń ze zgromadzonym materiałem dowodowym, polegającą na przyjęciu, iż samochód do czasu założenia instalacji gazowej był sprawny oraz że powódka przez trzy miesiące przejechała 3000 km i że miała świadomość że układ chłodzenia jest niesprawny w sytuacji gdy ze zgromadzonego materiału dowodowego jednoznacznie wynika, iż powódka odebrała pojazd w dniu 13 kwietnia 2012 r., użytkowała pojazd przez dwa miesiące i nie miała wiedzy, że układ ten jest niesprawny,
5. naruszenie przepisów prawa materialnego tj. art. 3 ust. 1 ustawy o sprzedaży konsumenckiej w zw. z art. 355 § 2 k. przez jego nie zastosowanie i przyjęcie, że dalsze rozważania na okoliczność zatajenia wad pojazdu przez pozwaną jest bezprzedmiotowe w sytuacji gdy z przepisów prawa materialnego wynika obowiązek dla pozwanej udzielenia powódce informacji wystarczających do prawidłowego i pełnego korzystania ze sprzedanego pojazdu (towaru konsumpcyjnego),

6. naruszenie przepisów prawa materialnego przez tj. art. 546 § 1 k.c. w zw. z art. 355 § 2 k. przez jego nie zastosowanie w sytuacji gdy pozwana miała obowiązek wydać powódce posiadane przez siebie dokumenty w postaci pełnej historii serwisowej, książki napraw serwisowych w języku polskim.

W konkluzji wskazanych zarzutów powódka wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uwzględnienie powództw w całości, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji związku z nierozpoznaniami przez sąd pierwszej instancji istoty sprawy. Ponadto wniosła o dopuszczenie dowodu z pisemnej uzupełniającej opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej na okoliczność przyczyn wadliwego działania układu chłodzenia w pojeździe powódki, ustalenia wady wytwórczej tkwiącej w silniku po uprzednim dokonaniu oględzin wymontowanych zespołów z silnika, dopuszczenie dowodu z przesłuchania stron na okoliczność treści zawartej umowy między stronami, stanu technicznego pojazdu w chwili zakupu, poinformowania powódki przez pozwaną bądź zaniechania temu obowiązkowi o wcześniejszych naprawach pojazdu, wydania powódce bądź zaniechania temu obowiązkowi przez pozwaną, pełnej historii serwisowej, książki napraw serwisowych pojazdu w języku polskim, zbadanie w trybie art. 380 k.p.c. prawidłowości rozstrzygnięcia zawartego w postanowieniach Sądu I instancji z dnia 01 marca 2016 r. w przedmiocie oddalenia wniosków dowodowych strony powodowej oraz zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego za II instancję, według norm przepisanych.

W odpowiedzi na apelację strona pozwana wniosła o jej oddalenie oraz zasądzenie kosztów procesu za instancję apelacyjną.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

apelacja nie jest zasadna i podlega oddaleniu.

Sąd odwoławczy w pełni podziela ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji, które przyjmuje za własne, co czyni zbędnym ich ponowne przytaczanie w tym miejscu. Ustalenia te Sąd I Instancji poparł wnikliwą i rzetelną analizą zebranych dowodów, a ocena tych dowodów dokonana przez ten Sąd odpowiada zasadom logiki i obejmuje wszystkie okoliczności sprawy.

Nietrafny jest przede wszystkim zarzut naruszenia przez Sąd Rejonowy art. 328 § 2 k.p.c. Naruszenia w tym zakresie strona apelująca upatrywała w nie wskazaniu w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku przyczyn dla których Sąd I instancji oddalił wnioski dowodowe strony powodowej i odmówił im wiarygodności oraz mocy dowodowej. Przede wszystkim wskazać należy, że skoro Sąd wnioski te oddalił, to nie stanowiły one podstawy ustaleń faktycznych i nie podlegały ocenie Sądu, a zatem nie mógł odmówić im wiarygodności oraz mocy dowodowej. Ponadto z uzasadnienia wyroku wyraźnie wynika, iż w zakresie ustaleń wymagających wiadomości specjalnych Sąd oparł się na opinii biegłego, którą Sąd w całości uznał za wiarygodną i rzetelną, co czyniło kolejny wniosek złożony przez powódkę za niezasadny. Ponadto wskazać należy, że wadliwość uzasadnienia wyroku, aby mogła stanowić podstawę do skutecznego podniesienia zarzutu naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. musiałaby być na tyle istotna, aby uniemożliwić Sądowi Okręgowemu przeprowadzenie kontroli instancyjnej (por. orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 16 października 2009 r., I UK 129/09, LEX nr 558286, z dnia 30 września 2008 r., II UK 385/07, Lex nr 741082 oraz z dnia 26 listopada 1999 r., III CKN 460/98, OSNC 2000/5/100). Natomiast w rozpoznawanej sprawie Sąd Okręgowy na podstawie uzasadnienia zaskarżonego wyroku był w stanie stwierdzić, jaki stan faktyczny Sąd Rejonowy ustalił i jakie przepisy prawa materialnego do jego oceny zastosował, co umożliwiło przeprowadzenie takiej kontroli. Należy również stwierdzić, iż z natury rzeczy sposób sporządzenia uzasadnienia orzeczenia nie ma wpływu na wynik sprawy, ponieważ uzasadnienie wyraża jedynie motywy wcześniej podjętego rozstrzygnięcia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2010 r., II UK 148/09, LEX nr 577847).

Odnosząc się do dalszych zarzutów apelacyjnych należy wskazać, że nie prowadzą one do podważenia zasadności rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego.

Nietrafny są zarzuty procesowe dotyczące naruszenia art. art. 227 k.p.c. w zw. z art. 233 § 1 k.p.c., a także art. 217 § 1 w zw. z art. 227 k.p.c., art. 286 k.p.c. i art. 299 k.p.c. Zostały one oparte na twierdzeniu, iż Sąd I instancji niezasadnie oparł rozstrzygnięcie na treści opinii biegłego sądowego, która w ocenie strony apelującej jest niepełna i wewnętrznie sprzeczna. W ocenie strony apelującej biegły nie stwierdził bowiem rzeczywistej przyczyny wadliwości układu chłodzenia i nie ocenił czy przyczyna niezgodności towaru z umową, która ujawniła się w trakcie korzystania z pojazdu tkwiła w chwili jego wydania powódce, podnosząc także, że nielogiczne jest twierdzenie biegłego, iż usterki układu chłodzenia są wynikiem eksploataowania pojazdu na instalacji gazowej, w sytuacji gdy analogiczne usterki pojawiły się w przedmiotowym pojeździe gdy był eksploatowany na benzynie. Tym samym zdaniem apelantki opinia jest niepełna i nie stanowi wiarygodnego dowodu mającego znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. Kwestionując rozstrzygnięcie Sądu I instancji apelująca wskazała również, iż Sąd niesłusznie pominął część materiału dowodowego i oddalił jej wnioski dowodowe, tj. o dopuszczenie dowodu z uzupełniającej opinii biegłego z zakresu techniki pojazdowej zgodnie z treścią pisma z 14 września 2014 r. oraz o dopuszczenie dowodu z przesłuchania stron, co w konsekwencji doprowadziło do błędnego ustalenia Sądu, iż powódka nie wykazała że pojazd w chwili sprzedaży nie był zgodny z umową, a usterka w układzie chłodzenia zakupionego od pozwanej pojazdu nie istniała w dacie jego sprzedaży.

Z powyższym stanowiskiem strony apelującej nie można się zgodzić. Przede wszystkim przypomnieć należy, że zadaniem opinii biegłego jest dostarczenie sądowi wiadomości specjalnych (art. 278 § 1 k.p.c.), udzielenie na podstawie posiadanych wiadomości fachowych i doświadczenia zawodowego informacji niezbędnych do ustalenia i oceny okoliczności sprawy. Podnieść również należy, że sąd nie jest związany opinią biegłego i powinien ją ocenić, podobnie jak inne dowody zebrane w sprawie. W ramach przyznanej swobody w ocenie dowodów – art. 233 k.p.c., Sąd I instancji powinien zbadać wiarygodność i moc dowodu z opinii biegłego sądowego dokonując oceny tego dowodu według własnego przekonania i na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. (wyrok SN z 2003-10-30 IV CK 138/02 L.). Dowód z opinii biegłych jest przeprowadzony prawidłowo, jeżeli sądy uzyskały od biegłych wiadomości specjalne niezbędne do merytorycznego i prawidłowego orzekania, a tylko brak w opinii fachowego uzasadnienia wniosków końcowych, uniemożliwia prawidłową ocenę jej mocy dowodowej (wyrok SN z 2000-06-30 II UKN 617/99 OSNAPiUS 2002/1/26). Takiej oceny dokonał Sąd Rejonowy uznając opinię biegłego za miarodajną dla rozstrzygnięcia sprawy. Niemniej jednak sama polemika z opinią biegłego nie uzasadnia zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. (wyrok SN z 2002-01-09 II UKN 708/00 L.). Dla obalenia twierdzeń biegłego specjalisty nie wystarcza bowiem przeświadczenie strony, iż fakty wyglądają inaczej, lecz koniecznym jest również rzeczowe wykazanie, iż wystawiona przez biegłego opinia jest niespójna bądź merytorycznie błędna. Tymczasem treść apelacji takich zarzutów nie zawiera. Sąd Rejonowy rozważył opinię biegłego zarówno pisemną, jak i uzupełniającą ustną, zaś cena Sądu I instancji mieściła się w sędziowskiej zasadzie swobody oceny dowodów i jako taka zasługuje na uznanie. To, że ze zgromadzonych dowodów apelantka wyprowadza odmienne wnioski, nie jest podstawą do zakwestionowania prawidłowych ustaleń Sądu zważywszy, że nie są to ustalenia dowolne, ani też sprzeczne z zebranymi dowodami.

Sąd I instancji słusznie uznał bowiem, iż w świetle okoliczności niniejszej sprawy żądanie obniżenia ceny samochodu jest bezpodstawne. Twierdzenia powódki sprowadzające się do wykazania, iż usterka w dacie chłodzenia zakupionego od pozwanej pojazdu istniała w dacie jego sprzedaży nie znalazła potwierdzenia w materiale dowodowym sprawy, z którego bezsprzecznie wynika, iż od daty zakupu pojazdu do dnia założenia przez powódkę instalacji (...) samochód był sprawny i awarie samochodu związane z układem chłodzenia rozpoczęły się dopiero po montażu instalacji (...) w przedmiotowym samochodzie. Biegły w sposób jasny i wyczerpujący przedstawił przyczynę powstania usterki układu chłodzenia w pojeździe powódki, wprost wskazując, że w silnikach o małej mocy, jak w przypadku samochodu powódki nie powinno się montować instalacji (...), a jeśli już do tego dochodzi, to na polecenie i odpowiedzialność właściciela pojazdu. Biegły wskazał także, że nie zakłada się instalacji (...) w samochodach uszkodzonych, a skoro autoryzowany serwis pojazdu wyraził zgodę na założenie instalacji (...) na zlecenie powódki, to przed montażem nie stwierdzono w samochodzie wad, które przemawiałyby za odmową takiej ingerencji samochodu. Oceny tej nie zmienia konsekwentnie podnoszona przez powódkę, tak toku postępowania pierwszoinstancyjnego, jak i w apelacji okoliczność, iż identyczna awaria miała miejsce w 2011 roku, gdy pojazd nie miał wówczas założonej instalacji (...). Jak wynika bowiem z opinii biegłego naprawa ta nie miała istotnego wpływu na walory użytkowe pojazdu, zaś usterki

są wynikiem eksploataowania pojazdu na instalacji gazowej, a nie wynikiem zamontowania samej instalacji (...). W ocenie biegłego usterka układu chłodzenia mogła wystąpić w dniu 6 grudnia 2012 roku, kiedy to powódka zaprowadziła pojazd do serwisu z prawie pustym układem chłodzenia. Okoliczność, że strona apelująca nie zgadza się z wnioskami opinii biegłego, nie stanowi podstawy do zakwestionowania tej opinii jako niemerytorycznej.

Sąd rozpoznający niniejszą apelację nie dopatrywał się również nieprawidłowości w oddaleniu przez Sąd I instancji wniosku powódki o dopuszczenie dowodu z kolejnej uzupełniającej opinii biegłego. Wskazać bowiem należy, że żądanie ponowienia lub uzupełnienia dowodu z opinii biegłych jest bezpodstawne, jeżeli sądy uzyskiwały od biegłych wiadomości specjalne niezbędne do merytorycznego i prawidłowego orzekania (wyrok SN z 1999-10-20 II UKN 158/99 OSNAPiUS 2001/2/51). Samo niezadowolenie strony z oceny przedstawionej przez biegłego nie uzasadnia potrzeby dopuszczenia przez sąd kolejnego dowodu. Podkreślić należy również, iż dostateczne wyjaśnienie okoliczności spornych w sprawie nie jest równoznaczne z uzyskaniem dowodu korzystnego dla strony niezadowolonej z faktów wynikających z dowodów dotychczas przeprowadzonych (wyrok SN z 28 lutego 2001 roku, II UKN 233/00 L.). Zwraca na to także uwagę Sąd Najwyższy w wyroku z 8 lipca 1999 roku, II UKN 37/99 OSNAPiUS 2000/20/741 wskazując, że sąd nie jest obowiązany do uwzględniania kolejnych wniosków dowodowych strony tak długo, aż udowodni ona korzystną dla siebie tezę i pomija je od momentu dostatecznego wyjaśnienia spornych okoliczności sprawy (art. 217 § 2 k.p.c.). Tym samym rozstrzygnięcie Sądu I instancji w przedmiocie wniosku powódki było całkowicie zasadne. Podobnie należało ocenić wniosek powódki o dopuszczenie dowodu z przesłuchania stron. Należy pamiętać, że nieprzesłuchanie strony może stanowić naruszenie art. 299 k.p.c. tylko wówczas, gdy mogło ono wpłynąć na wynik sprawy, rozumiany jako wyjaśnienie wszystkich istotnych i spornych okoliczności dotyczących stosunków prawnych pomiędzy stronami sporu, albo gdy dowód z przesłuchania strony był jedynym dowodem, którym dysponował sąd (tak wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 czerwca 2009 r., sygn. akt I PK 19/09, LEX nr 519171). Tymczasem w realiach sporu przeprowadzone zostało postępowanie dowodowe, w tym dowód z pisemnej oraz uzupełniającej ustnej opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej, które pozwoliło na wyjaśnienie okoliczności spornych. To, że ostateczny wynik tego postępowania odbiegał od oczekiwań strony apelującej, nie oznacza wcale, że w sprawie zachodziła konieczność skorzystania z dowodu z przesłuchania stron.

W ocenie Sądu Okręgowego z materiału dowodowego niniejszej sprawy Sąd I instancji wyprowadził prawidłowy wniosek nieudowodnienia roszczenia. Powódka nie udowodniła bowiem, że usterka w układzie chłodzenia zakupionego od pozwanej samochodu istniała w dacie jego sprzedaży. Awaria samochodu związane z układem chłodzenia rozpoczęły się dopiero po montażu instalacji (...) w przedmiotowym samochodzie i do dnia założenia instalacji samochód był sprawny. W ocenie biegłego usterka układu chłodzenia mogła wystąpić w dniu 6 grudnia 2012 roku, kiedy to powódka zaprowadziła pojazd do serwisu z prawie pustym układem chłodzenia. Sąd słusznie uznał przy tym, że powódka miała świadomość, iż układ chłodzenia w samochodzie jest niesprawny i wymaga natychmiastowej naprawy, a mimo to co najmniej dwukrotnie odmówiła napraw samochodu i mimo stwierdzonych usterek, dalej eksploatowała uszkodzony pojazd przyczyniając się do dalszego pogorszenia jego stanu technicznego.

W tym stanie rzeczy zarzuty strony apelującej dotyczące naruszenia norm prawa materialnego, tj. art. 3 ust. 1 ustawy o sprzedaży konsumenckiej w zw. z art. 355 § 2 k. oraz art. 546 § 1 k.c. w zw. z art. 355 § 2 k.c. oraz twierdzenia dotyczące zatajenia przez pozwaną wad pojazdu należało uznać jako bezprzedmiotowe.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i § 3 k.p.c.

w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i zasądzono od powódki na rzecz pozwanej kwotę 1.200 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym ustaloną na podstawie § 10 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. 2015.1800).